

си наскубя отъ тѣзи цвѣтя, ще изсуша стърковетѣ имъ и метла ще си направя отъ тѣхъ.

И залови се да скуби цвѣтята. А Ружка и Росенъ скоро стигнаха до открито поле и съзрѣха накрай гората майчината си кжца.

Синитѣ цвѣтя сж синиятъ полски синчець. А пѣкъ нѣкои му казватъ метличина, защото вещицата си направила тогава метла отъ стеблото му.

Георги Райчевъ

Великденъ иде. Като ще гръмнатъ тжпанитѣ, като ще се разлюлѣятъ люлкитѣ насрѣдъ село, като ще се развикатъ продавачитѣ: „Шоколадчета, момченца, пржчици, пѣтленца. . . И ширбеетъ като медъ!“ Ехъ, да има човѣкъ повечко пари!...

— Друга година като ревна на нашитѣ, все ще намѣрятъ по нѣкой пукнатъ левъ, ама сега и да се раздѣра отъ ревь. . . нѣма! — клатѣше глава Танчо на Ванчовци и съ болка разправяше за сиромашията имъ въ кжци. Тяхкаха се и другитѣ деца.

Но разчу се изъ селото, че на гара Ягодино деца продавали цвѣтя — кокичета, минзухаръ, момина сълза по левъ китката и печелѣли много пари.

— Ама вѣрно ли, чичо — Цвѣтко? спипаха най-после децата разпространителя на новината — Цвѣтко куриерина и го обградиха като пленникъ.

— Вѣрно, — разправя имъ усмихнатъ той и тѣ се притискатъ още повече о него, навирили ушички като зайчета — и е-такива хлапетии като васъ ги продаватъ. Азъ видѣхъ лично едно на гарата съ кошница момина сълза. „Що стоишь тука, бе?“ — питамъ го, а то подсмърча и току притиска кошницата да му я не вземе нѣкой: — Чакамъ влака, — вика — все ще продамъ десетина китки.“ — Азъ опулихъ очи: — На единъ влакъ десетина китки, ами като минатъ на день по три влака? Трийсе лева сж това!... За едни треволяци, за нѣкаква си момина сълза трийсе лева на день! Хората бѣхтятъ по откупъ, а то хлапето за нѣкакви си тамъ. . . и никакви данъци, никакъвъ патентъ. Още заранъ ще изкарамъ моитѣ хашлаци и петимата да опасатъ цѣлото ливаде!“ — усмихна се селскиятъ куриеринъ и, като завърна глава на страни да прикрие усмивката си отъ децата, трѣгна нанापредъ.

Децата го изпратиха съ дългъ погледъ, чакъ докато потъна съ кожената чанта въ общината, после забодоха глави една о друга и сякашъ скроиха нѣкакъвъ планъ — веднага се прѣснаха по домоветѣ си.

Прѣвъ на сутринята изхврѣкна Танчо на Ванчовци. Каточе цѣла нощъ не бѣше спалъ — изхврѣкна изъ кжшурката имъ накрай село, огледа грѣйналото ливаде, то се виждаше отъ тѣхъ — едно голѣмо, зелено ливаде — и полетѣ босокракъ къмъ него. Като се